

LBRIS

We know
books

LEONA DEAKIN

Dispăruți

1

Șuvițe blonde îi cădeau pe umeri într-o cascadă aurie. Seraphine Walker, de 14 ani, purta un hanorac mulat, inscripționat cu emblema școlii și o fustă scurtă. Avea ceva ce îți lua ochii imediat. Dar, la fel ca un licurici care își folosește făcliile magice pentru a-și ademeni prada, Seraphine Walker nu era ceea ce părea.

Sună clopoțelul. Seraphine scăpă creionul din mână. Acesta căzu pe jos, producând un sunet înfundat și împrăștiind în jur picături de sânge care pătau parchetul lustruit. Îngrijitorul zăcea lângă creion cu mâinile în jurul gâtului. O baltă de sânge se forma în jurul corpului său contorsionat. Nu încăpea îndoială că era pe moarte.

Era o privesițe frumoasă. Era oare ceva imoral în asta? Probabil că da. Dar la fel de imoral era să stai să privești cum, cu fiecare respirație, picături de sânge i se prelingeau pe bărbie. Seraphine știa că nu ar fi trebuit să se uite. Dar nu se putea abține. Era fascinată de ceea ce vedea. Se simțea cuprinsă de dorința de a îngenunchea lângă el, de a se apropia și mai mult, ca să vadă dacă tăietura lăsată de creion era curată sau dacă obiectul îi sfâșiasse pielea, lăsând o rană mare. Logica îi spunea că probabil era vorba de prima variantă. Lovitura fusese rapidă și decisivă, așa că tăietura ar fi trebuit să fie curată. Voia să se asigure. Trebuia să se apropie încă puțin.

– Seraphine? Seraphine?

Doamna Brown o luase la fugă prin sala de sport. Posteriorul uriaș al profesoarei de artă se mișca sus, jos, sus, jos, în timp ce fusta

de catifea îi atingea ghetele. În ochii se citeau panica și teama. Seraphine era surprinsă. Se aștepta să fie furioasă. O privi pe Claudia, care plângea în hohote cu genunchii strânși la piept și cu capul sprijinit pe ei. Doamna Brown trecu pe lângă ele fără să le ia în seamă. Claudia își ridică ușor capul și începu să plângă și mai tare. Avea ochii roșii și obrajii scăldați în lacrimi. Avea însă o expresie ciudată pe chip. Nu părea deloc ușurată.

Seraphine se pricepea să citească oamenii. Era chiar foarte bună la asta. Dar nu reușea întotdeauna să-i înțeleagă. De ce plângeau? De ce țipau? De ce alergau?

Așa că îi privea. Îi studia. Le copia comportamentul. Și apoi îi păcălea.

2

Cu cana de cafea în mână și încă în pijamale, Lana stătea la masa mică de pe palier, ignorând priveliștea asupra părții de nord a Londrei care se vedea de la geamul ei. Avea privirea ațintită asupra ecranului laptopului. Terminase de răspuns la întrebarea zilei de pe Facebook, „Ce fel de cafea ești“, și aștepta cu cana în ambele mâini să se genereze răspunsul. Luminozitatea ecranului era prea mare și cursorul pulsa în ritmul tâmpelor ei. O persoană cu mai multă răbdare ar fi intrat în setări și ar fi reglat luminozitatea. Dar Lana trase pur și simplu de cablul încărcătorului, așa că laptopul intră în modul de consum redus și ecranul deveni cu trei nuanțe mai închis la culoare. Rezultatul apărui pe ecran. „Ești un espresso dublu, prea fiebinte și prea puternic pentru cei mai mulți oameni.“ Lanei îi plăcu rezultatul. Fiica ei folosea cuvinte care erau cu mult mai urâte: iresponsabilă, nebună, împrăștiată. Jane o judeca pentru sticla de vin pe care o găsea în coșul de gunoi sau pentru sticla de votcă de la capul patului. Când era de vârsta lui Jane, Lana fusese o consumatoare de droguri promiscuă, cu cel puțin trei mandate de arestare pentru infracțiuni minore la activ. Așa că, comparativ cu lucrurile prin care trecuse mama Lanei, o fiică destul de cicălitoare și plictisitoare nu era mare lucru. Puțin dezamăgitor, dar nu mare lucru.

Lana distribui rezultatul pe Facebook și pe Twitter. Marj postase un citat despre lucrurile bune care li se întâmplă oamenilor buni.

Alte 17 persoane apreciaseră postarea. Lana scrisese un comentariu scurt: „Spune-le asta celor 39 de victime ale atacului din clubul de noapte din Istanbul“, apoi apăsa Enter. Oamenii erau uneori niște monumente de prostie optimistă.

Cineva bătu la ușă. Lana coborî scările desculță, întrebându-se ce fel de persoană ignoră o sonerie aflată în perfectă stare și alege să izbească o bucată de lemn cu pumnul. Echivalentul uman al unei cafele instant cu o tonă de lapte și două cuburi de zahăr, concluzionă ea deschizând ușa. Nu era nimeni acolo. Lana se uită după o înștiințare de la poștă sau vreun colet lăsat pe trepte, dar nu găsi nimic.

– Copii nesuferiți, mormăi în timp ce se duse în bucătărie să pună ceainicul pe foc.

Adăugă câteva lingurițe de cafea în cafetieră, o umplu cu apă și apoi își clăti cana în chiuvetă. În grădină, o mierlă se chinuia să-și scoată din pământ micul dejun, dar victima se zbătea. Pentru o clipă părea că viermele va câștiga bătălia, dar apoi pasărea dădu de două ori din picioare, ca într-un dans aviar al morții și poc... viermele ieși din pământ. Lana se duse să ia laptele din frigider și atunci îl văzu.

Pe carpeta de la ușa din față, de la capătul holului, zări un plic alb. Cineva îl băgase pe lângă perete atunci când ea deschisese ușa. Lana îl luă de pe jos și îl întoarse pe toate părțile. Plicul strălucea în mâinile ei. Își văzu numele scris cu litere argintii.

Sună telefonul. Băgă mâna în buzunar după el și verifică numele de pe ecran.

– Bună, iubito, spuse ea, conștientă că vocea îi era încă răgușită de la mahmureală.

– Te-am sunat să-ți urez la mulți ani, răspunse Jane.

– Ureează-mi, o îndemnă Lana.

Urmă o pauză scurtă:

– La mulți ani, mamă. Ce planuri ai pentru azi?

Prin asta voia să spună „Să nu stai toată ziua în pub“.

Lana îi ignoră întrebarea.

– Felicitarea asta e de la tine?

O altă pauză.

– Felicitarea pe care am primit-o acum, adăugă Lana. E de la tine?

– Ce felicitare?

– Nu-ți bate capul. Ajungi acasă la aceeași oră ca de obicei? Vrei să ieșim la ceai?

Jane acoperi receptorul cu mâna și vorbi cu cineva.

– Mamă, trebuie să te las. Ne vedem mai târziu. Să ai o zi frumoasă.

Un *latte* simplu cu lapte degresat, asta ar fi Jane. Fără prea multă cofeină sau grăsime. O cafea practică și plictisitoare.

Lana se uită la plic. Îl desfăcu și scoase un cartonaș alb. Pe prima pagină citi: „La mulți ani cu ocazia primei aniversări“.

Era o glumă? Nu înțelegea despre ce era vorba.

Mesajul se continua pe partea cealaltă:

Jocul acesta e cadoul tău.

Ai curajul să-l joci?

Lana zâmbi.

– Despre ce joc o fi vorba?

Pe o bucățică de hârtie lipită pe mijlocul cartonașului lucios era scrisă o adresă de internet și o parolă. Lana își scoase telefonul, accesă site-ul și urmă instrucțiunile. Pe ecran apăru o pagină albă cu același scris argintiu:

Bună, Lana,

Te-am urmărit. Ești specială.

Dar știi asta deja, nu-i așa?

Întrebarea este dacă...

Lana derulă mai jos:

Ești pregătită să demonstrezi că ești o persoană specială.

Sub aceste rânduri apăru un buton roșu pe care scria *Play*. Apoi o altă frază care se plimba pe ecran de la dreapta la stânga.

Te provoc.

La fel ca toți jucătorii care intraseră în joc și la fel ca jucătorii viitori, Lana apăsă pe buton. Nu-i era teamă. Nu se gândi nicio clipă la consecințe, cum nu-și bătuse capul nici cu cartonașul misterios. Voia doar să afle ce avea de făcut în continuare.

3

La secția de poliție, în cămăruța fără ferestre, Seraphine se întreba dacă răspunsurile pe care le dădea erau convingătoare, dacă erau normale. Nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care o persoană normală ar fi trebuit să vorbească despre astfel de lucruri. Se baza pe filmele cu polițiști, pe cărți și pe propria imaginație.

– Deci, Seraphine, povestește-ne din nou, ce făceați în sala de sport în dimineața aceasta?

Agentul de poliție Caroline Watkins mai pusese de două ori această întrebare. Vocea îi era subțire și copilăroasă. Își purta părul negru strâns într-un coc îngrijit la baza gâtului. Machiajul, deși aplicat din abundență, era perfect. De fiecare dată când repeta o întrebare i se zbătea ochiul stâng.

Seraphine ridică din umeri.

– Ne plictiseam, răspunse ea pentru a treia oară.

– Și ai spus că îngrijitorul, Darren Shaw, v-a urmărit pe tine și pe Claudia Freeman?

Seraphine încuviință.

Watkins îi făcu semn din cap spre reportofon.

– Da, spuse Seraphine.

– Și creionul?

– Aveam creionul în buzunar.

Privind-o fix în ochi, Watkins spuse:

– Așa e. Ți rămăsese în buzunar de la ora de artă.

O urmă de zâmbet îi apărură pe chip

– Nu, răspunse Seraphine. Îl aveam la mine de la ora de desen tehnic.

– Așa e. Greșeala mea, spuse ofițer Watkins prefăcându-se că-și corectează notițele. Așadar, domnul Shaw o abordează pe Claudia în sala de sport. Ne-ai spus că era în pericol. Ce ai vrut să spui prin pericol?

Ochiul stâng i se zbatu din nou.

Seraphine repetă exact aceeași poveste:

– O apucase de ceafă și avea mâna sub tricoul ei.

– Și ești sigură că nu era vorba de ceva consensual?

Seraphine rămase tăcută pentru câteva momente încercând să-și aducă aminte ce-i spusese scorpia aia de Claudia. Erau prietene, dar Seraphine știa că îi purta pică pentru faptul că era populară. Cât de departe ar fi mers Claudia pentru a o defăima?

– Ești sigură că abuzase de ea fără consimțământul ei?

– Are 15 ani, se apără Seraphine, simțindu-se insultată de aluzia cum că nu ar fi știut ce înseamnă consensual.

Watkins se aprinse la față.

Mama lui Seraphine nu scosese o vorbă, așa cum i se spusese să facă. Era atât de ușor de manipulat! Dar acum sări în apărarea fetei:

– Ce vreți să spuneți cu asta? vru să știe schimbându-și poziția pe scaun. Suntem o familie respectabilă. Fiica mea nu ar răni pe nimeni niciodată. S-a speriat de bărbatul acela și pur și simplu s-a apărat.

– Așa este, Seraphine? Îți era frică? încercă Watkins să o descoasă.

– Da.

– A eliberat-o pe Claudia din strânsoare și te-a atacat pe tine?

– Da.

– Și potrivit declarațiilor tale, l-ai lovit cu creionul crezând că-l vei zgâria?

– Da, răspunse simplu Seraphine fără să dea alte detalii.

Watkins o privea fix în ochi.

„Nu mă crede“, se gândi Seraphine. Lăsându-și privirea în pământ, se făcu mică în scaun și începu să tragă de pielițele de la unghii. „Sunt o copilă de 14 ani speriată. Nu am vrut să fac rău nimănui. Încercam doar să-mi ajut prietena și acum sunt interogată de poliție.“

Preț de câteva clipe se temu că o dăduse în bară. Poate că postura ei nu era una adecvată, sau poate că era ceva în neregulă cu expresia de pe chipul ei. Polițiștii erau antrenați să demaște impostorii.

Dar apoi Watkins își strânse notițele.

– Prea bine, e de ajuns pentru moment. Vom lua o pauză, iar ofițerul Felix vă va arăta unde este cantina.

Întorcându-se spre mama lui Seraphine, Watkins adăugă:

– Pe stomacul plin, șocul nu se va resimți la fel.

Apoi i se adresă lui Seraphine cu un zâmbet cald:

– După care ne vom relua discuția.

Seraphine încuviință.

„Sunt o adolescentă vulnerabilă care a suferit un șoc. Sunt o adolescentă vulnerabilă care a suferit un șoc.“ O ajuta să-și repete în minte această mantră.

Watkins se ridică și plecă. Seraphine se simți mai relaxată. Urma să fie ușor.

Minutarul ceasului cu cadran mare din camera de consiliu înainta cu greu spre 9.00. Stând dreaptă în scaun, Augusta Bloom urmărea secundele cum trec, simțind cum, cu fiecare bătaie a ceasului, anxietatea și toate lucrurile care ar fi putut să o distragă din a se concentra pe o singură persoană timp de o oră dispăreau. Știa că acea consultație urma să fie o provocare. Citise notițele și știa la ce să se aștepte: o victimă în stare de șoc chemată în instanță să-și justifice faptele, acțiuni care nu fuseseră intenționate, ci instinctive.

Tic.

Tac.

14 ani. La 14 ani ești încă un copil. Inocența începe să dispară puțin câte puțin: întâi Moș Crăciun și Zâna Măseluță; apoi afli că uneori oamenii sunt egoiști; ca apoi să realizezi că lumea este crudă. Copiii trebuie să se lepede de copilărie treptat, pentru ca mintea lor să se poată adapta. Atunci când inocența le este smulsă cu brutalitate, în urmă rămân negare, furie și disperare. Bloom nu putea să dea timpul înapoi și să ștergă trauma cu buretele. Dar putea în schimb să facă lumină în mintea copilului și să-i reducă la tăcere demonii.

Seraphine se opri în prag și o studie pe doamna Bloom. Femeia era așezată pe un scaun cu spătar înalt și mânere de lemn. Avea părul scurt, de culoarea terciului și purta o pereche de pantaloni

negri și un pulover verde cu decolteu în V. Era bine îmbrăcată și aranjată. În picioare avea o pereche de balerini negri, pantofi pe care mama ei i-ar fi descris ca fiind practici. Picioarele ei abia atingeau podeaua.

„E scundă, ca mine, își spuse Seraphine. Asta ar putea să fie în favoarea mea.“

– Bună, Seraphine, o salută doamna Bloom. Intră și ia un loc.

În poală avea o cărticică pe care o ținea cu ambele mâini. Aștepta până când Seraphine se așeză pe scaun și apoi continuă:

– Cum te simți astăzi?

Seraphine clipea de două ori înainte de a răspunde:

– Bine.

Un răspuns care nu putea să o pună în pericol.

– Bine, repetă doamna Bloom. Știi de ce mama ta m-a rugat să stau de vorbă cu tine?

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu îngrijitorul.

Doamna Bloom încuviință.

– Știi că eu sunt psiholog?

Bloom îi lăsă timp să rumege întrebarea și apoi continuă:

– Lucrez cu tineri care au fost acuzați de comiterea unei infracțiuni.

– Asta înseamnă că lucreți pentru poliție?

– Uneori da, lucrez pentru poliție. Deși de cele mai multe ori lucrez împreună cu avocații și clienții lor, sau cu Serviciul pentru Delincvenți Minori. Dar mama ta m-a rugat să stau de vorbă cu tine pentru că se teme că episodul prin care ai trecut te va afecta. Sunt aici să te ajut să înțelegi ce ți s-a întâmplat. Vom lua lucrurile ușor, tu dictezi ritmul discuției. Ți-am adus un pahar cu apă și un pachet de șervețele. Dacă la un moment dat simți nevoia să iei o pauză, trebuie doar să-mi spui.

„Se așteaptă să am nevoie de ele“, se gândi Seraphine privind pachetul de șervețele.